

Fehérek közt egy európai

2023 december 20. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Orbán Viktor az EU-csúcson semmi igazán jelent?set nem áldozott fel

Nem vitás, meglepetésként érte a patrióta tábort Orbán Viktor váratlan kisétálása a múlt heti Európa-csúcsról. Talán túl nagy várakozást keltettek az elemz?k megel?z? nyilatkozatai a magyar pozíció er?sségér?l és a lehet?ségeinkr?l, talán eleve félreértés volt azt remélni, hogy Ukrajna csatlakozási tárgyalásainak elkaszálása reális és elérhet? megoldás. Nem lehet véletlen, hogy a miniszterelnök egy héttel a csúcs el?tt, a megszokott pénteki rádióinterjújában is külön nyomatékosította, hogy a vétó mint olyan nem is létezik az uniós jogrendben, ebb?l kifolyólag ? nem készül vétóra.

Elmagyarázta, hogy az egyhangú döntés intézményének éppen az (volna) a lényege, hogy a felek addig tárgyalnak, míg létre nem jön a közös nevez?. Az interjúban így fogalmazott Orbán Viktor: „Magyarország nem vétózik. Olyan, hogy vétó, nincs, Magyarország meg fog akadályozni döntéseket. Ha egyetértünk, van uniós álláspont, ha nem, akkor nincs. Nem szabad engedni, hogy belekényszerítsenek minket abba, hogy lelkiismeret-furdalásunk legyen azért, mert nem értünk valamiben egyet.”

Az érdemi vita, egyeztetés ezúttal elmaradt, a „közös nevez?” nélkülünk jött létre. Mi pedig, ha úgy tetszik, kisétáltunk ebb?l az ijeszt?, b?sz és vak, kier?szakolt egyetértésb?l.

Aztán órákon belül jött a megnyugtatóbb hír: Orbán Viktor az uniós csúcs további kulcsfontosságú döntéseinél jelen volt, így megakadályozta azt az ?rültséget, hogy az Európai Unió hitelb?l brutális összeg?, ötvenmilliárd eurós csomaggal támogassa Ukrajnát, annak ellenére, hogy a háborúban álló ország még a korábbi, összességében százmilliárd euróra tehet? EU-s támogatásokkal sem számolt el, azok elköltésér?l jószerivel semmit sem tudni. Ukrajna uniós csatlakozását – Orbán Balázs, a miniszterelnök politikai igazgatójának számítása szerint – még legalább 75 alkalommal megakaszthatják a tagállamok. Taktikai döntés volt tehát a pillanatnyi, arcvesztés nélküli vissza- vagy inkább kivonulás, hiszen Magyarország miniszterelnökének az els? helyen mégiscsak a választópolgárai érdekét kell nézni. A mi érdekünk pedig az volt, hogy a megfelel? drámai pillanatban semlegesítsük a brüsszeliták aljas zsarolását és kikényszerítsük a nekünk járó, a felzárkóztatást és a Covid-járvány utáni gazdasági újraindítást segít? támogatások kifizetését. Nem mellesleg ez a pénz sem ajándék, hiszen a fedezetét – az ukrajnai adományokhoz hasonlóan – jórészt a tagállamok által garantált hitelfelvétellel szerezte meg az unió.

Els? körben tízmilliárd eurót szabadítanak fel a nevetséges indokokkal visszatartott pénzb?l, amire ugyan nem az állam fizet?képességének meg?rzése miatt van szükség – a Gyurcsány–Bajnai-kormány volt az, amelyet a világválság els? szele a padlóra küldött 2008-ban –, hanem a háború el?tti, normális életünk és életszínvonalunk visszaszerzéséhez kell a támogatás. Hogyan másként tudnánk helytállni az európai szabadpiac versengésében, ha a többi tagállam központi forrásból f?theti a gazdaságát, miközben a magyaroknak nélkülözniük kell ugyanezeket a pénzeket? Csupán azért, mert kormányunk – a szavazók többségével egyetértve – vállalja az Európa jöv?jér?l vallott nézetkülönbségét a brüsszeli kaviárzabálókkal szemben?

Egy lépés hátra, kett? el?re, így foglalható össze a múlt heti meccs eredménye.

Amit helyettünk a Der Spiegel írt le remekül: „Orbán mindenhol gy?zött: semmi igazán jelent?set nem áldozott fel. Milliárdokat kapott, blokkolta az Ukrajnának szánt pénzügyi segélyt, és továbbra is minden lehet?sége megvan, hogy zsarolja az EU-t” – írta csalódottan a német lap. Milyen fájdalmas is, amikor a valódi zsarolót a saját fegyverével gy?zik le! Annyi tanulságot azért levonhat a kormánypárti tábor olykor aránytévesztésre és túlbuzgóságra hajlamos része, hogy nem érdemes a közönségben megalapozatlan várakozásokat kelteni, hiszen egy minden bizonnyal a vesztébe rohanó, de egyel?re még hatalmas és gazdag nemzetközi elittel szemben kell Orbán Viktornak és a magyar kormánynak jó alkukat és engedményeket kicsikarnia.

Itt érkezem el cikkem lényegéhez: elkeserít? és félelmetes volt látni ennek a dacos elitnek a konok és vak akaratosságát, ahogy minden észérven átgázolva, minden alternatívát lesöpörve kívánnak az unió részévé tenni

egy olyan országot, amely az EU-n kívül álló okokból sajnos háborúban áll egy olyan nagyhatalommal, amely nem mindenható, de ha sarokba szorítják, életveszélyes lehet az egész kontinensre nézve. Amely vak dogmák és pitiáner lekötelezettségek mentén kész elárulni csaknem félmilliárd uniós polgár létérdekét.

Miközben az elmúlt években a migráció, az LMBTQ-terror vagy az ukrajnai háború kérdésében a közép-európai országok vezet?i többnyire velünk értettek egyet, a nagy uniós vitákon mégis bemenekültek a tárgyaló valamelyik egérlyukába. Így történhetett meg, hogy az Ukrajna EU-s csatlakozási tárgyalásainak megindításáról, a (hideg)háborúba való végzetes belesodródásról szóló múlt heti döntésre elfogyott a józan politikusok bátorsága, és nem merték megakasztani a folyamatot. El lehet gondolkodni azon, hogy az egereknek vagy az oroszlánoknak kedvez-e ez a világ, de arra mégiscsak büszkék lehetünk, hogy a gerincünk nem puhult el, s az elmúlt b? egy évtized viharában mindvégig egyazon irányba tartott a gyorsnaszád. Az ?szinteség és a következetesség lassan hungarikummá válik.

Orbán Viktor a népvándorlási válság kirobbanása, százezrek er?szakos betörése, a röszkei migránsattak után, már a migrációs népszavazásra készül?dve, a 2016-os évértékel?jén fejtette ki nagyszabású gondolatmenetét Európa jöv?jér?l és a magyar külpolitika helyes irányáról: „A nemzetközi politika bonyolult és ravasz dolog. Van úgy, hogy országokat odébb tolnak, mondjuk kétszáz kilométerrel, mint a lengyeleket. És ismerjük persze a szakállas viccet is, miszerint Magyarország az egyetlen ország a világon, amely saját magával határos, ráadásul köröskörül. De a világpolitikában úgy is megváltoztathatja egy egész ország a helyét, hogy közben a határai tapodtat sem mozdulnak. Bennünket például megszállt a szovjet hadsereg, s egy szempillantás alatt átkerültünk nyugatról keletre, kés?bb kivonultak, s mi újra nyugaton találtuk magunkat. Nem indokolatlan tehát a kérdés: hol tart ma Magyarország a világpolitikai térben? Úgy t?nik, hiába múlnak az évszázadok, vannak dolgok, amelyek állandók. […] A magyarok csak akkor lehetnek függetlenek, akkor élhetnek szabadságban, csak akkor futhatják meg a tehetségük és szorgalmuk megrajzolta pályaívet, ha egyik nagyhatalom sem az ellenségünk, pontosabban, ha mindhárom egyszerre érdekelt Magyarország függetlenségében és gazdasági fejl?désében. […] A magyar külpolitika vastörvénye, hogy mi, magyarok a békében vagyunk érdekeltek.”

Majdnem nyolc év távlatából érdemes végigolvasni az egész nagy ív?, váteszi beszédet, amit értelmezve jól látható, hogy a magyar kormány az alapelveihez azóta is masszívan ragaszkodik. A patrióta oldal szellemi m?helyei az utóbbi id?ben nagyszer? munkákban magyarázták meg a világpolitika ijeszt? fordulatait, alapozták meg gondos munkával a magyar hitvallás létjogosultságát. Az els? helyen továbbra is Schmidt Mária Látlelet az orosz–ukrán háborúról cím? kötelez? olvasmányát említem, de a sok értékes m? sorában kiemelten fontos F?rész Gábor, a Századvég vezérigazgatója és Hortay Olivér energiapolitikai szakért? új könyve, mely Megadja Gábor felrázó el?szavával, Egy új hidegháború küszöbén címmel látott napvilágot. Olvasni, forgatni kell ezeket a m?veket, hogy rádöbbenjünk az igazságra: valójában ki képviseli az európai értékeket és az európai embert ebben a játszmában?

A bolsevik és a náci ideológiák fojtogatásában írta meg József Attila üdvözl? sorait Thomas Mannhoz. Habár a költeményt a liberálisok egyre súlyosbodó demenciájuk megnyilvánulásaként önigazolásként szokták felhasználni, azért mi értelmezzük azt újra: „Nem egy szörny-állam iszonyata rág / s mi borzadozva kérdezzük, mi lesz még / honnan uszulnak ránk új ordas eszmék / f?-e új méreg, mely közénk hatol / meddig lesz hely, hol fölolvashatol?/ Arról van szó, ha te szólsz, ne lohadjunk, / de mi férfiak férfiak maradjunk / és n?k a n?k – szabadok, kedvesek / – s mind ember, mert az egyre kevesebb… / Foglalj helyet. Kezdd el a mesét szépen. / Mi hallgatunk és lesz, aki csak éppen / néz téged, mert örül, hogy lát ma itt / fehérek közt egy európait.”

A múlt hét csütörtökén, azon a vak és g?gös brüsszeli ülésen csak egy európai volt a fehérek közt, aki kiment, és inkább egy kávét ivott.

Borítókép: Orbán Viktor miniszterelnök Brüsszelben (Hans Lucas/AFP)

Huth Gergely

www.magyarnemzet.hu

Ajánló